

אפריון שלמה

המרכז הרוחני

לע"נ משה בן רחמה לע"נ אלברט אברהם בן חנה
לע"נ מרים בת אסתר לרפואת אבלין בת גורגיה
לרפואת שלמה בן מרים הי"ו

הדלקת גרות: 16:16
נץ החמה: 06:36
צאת שבת: 17:33
צאת שבת ר"ת: 18:09

מי קודם?

"זבולון לחוף ימים ישכון... יששכר חמור גרם".
איתא במדרש שהקדים זבולון ליששכר משום שזבולון מפרנס ונותן לחם ליששכר כדי שיוכל ללמוד תורה...
אם אין קמח - אין תורה!
אני לא מבין... יש המשך... ואם אין תורה - אין קמח!
גם יששכר נותן מהתורה שלו לזבולון... אז למה לא להקדים את יששכר?
פעם אחת שאלו את החכם: מה עדיף עשירות או חכמה?
ענה החכם: ודאי שהחכמה עדיפה! אם דעת קניית, מה חסרת?
אז אם חכמה עדיפה, למה החכמים מכבדים את העשירים ואילו העשירים לא מכבדים את החכמים?
ענה החכם: כי החכם יודע להעריך את העשירות, ולכן הוא מבין שצריך לכבד את העשירים...
אבל העשיר אינו משיג את ערך החכמה, ולכן הוא לא מבין מדוע צריך לכבד את החכמים...
ממילא אם יששכר שהוא תלמיד חכם, מבין שצריך לכבד את זבולון העשיר... ואילו זבולון לא תמיד יודע שצריך לכבד את יששכר... לכן היה עדיף להקדים את ברכת זבולון ליששכר!
סיפר ר' אליהו דיסקין: היה בחור מאמריקה שאבא שלו מאוד רצה שהוא ילמד באוניברסיטה כדי שתהיה לו פרנסה...
אבל נפשו של הבן חשקה בתורה, והוא ביקש מאביו לנסוע לארץ ישראל וללמוד שם תורה...
אביו הסכים, והא למד שנה שלימה תורה בכפר חסידים...
לאחר שחזר לארה"ב, התחנן הבן לאביו שימשיך ליתן לו ללמוד תורה, אבל אביו הציב שני תנאים: קודם כל אני רוצה שתלמד בלייקווד, פה בארה"ב. ודבר שני אחרי החתונה אתה הולך לאוניברסיטה ואני לא רוצה לשמוע ממך שאתה מבקש ללמוד תורה...
טוב, לימים הבחור התארס, וככל שהתקרב מועד החתונה מצב הרוח של הבחור הלך והתדרדר... הוא ידע שהוא עומד להיפרד מלימודי התורה הקדושה בישבה...
כשהמצב הגיע כמעט לידי מרה שחורה, אבא שלו קרה לו ואמר לו: "תראה, אני רואה את המצב שלך, אני מוכן לוותר על חמש שנים בלבד... אחרי 5 שנים אתה הולך לאוניברסיטה! ותחי רוח הבחור! הוא התחנן וישב ללמוד...
כשבועיים לאחר החתונה אבא שלו קיבל התקף לב, והיה במצב של מוות קליני... בניסי ניסים הוא התעורר וחזר לאיתנו, אך במלאות 5 השנים שוב לקה בהתקף ונפטר ל"ע.

גנון

"המלאך הגואל אותי מכל רע, יברך את הנערים..."
באחד הכפרים התחתנו זוג יהודים צעירים...
אבל כבר אחרי יומיים נשמעו צעקות בבית, ויצא קול שהזוג הדנדש והטרי רוצה להתגרש...
מה קרה?
בלילה כשהם הלכו לישון, כל אחד עשה קריאת שמע על המיטה, ולפתע הבעל שומע את אשתו אומרת: "המלאך הגואל אותי מכל... רע יברך את הנערים!"
היא שמה את הפסיק במקום הלא נכון...
הבעל הזדעזע, איך היא יכולה לבקש לברך את הנערים ברוע?!
הוא העיר לה על כך, והיא הנהנה בראשה.
אך למחרת, כשהם שוב עלו על יצועם, הבעל שומע שוב פעם את אשתו אומרת: "המלאך הגואל אותי מכל, רע יברך את הנערים!"
"תגידי, לא הבנת מה שאמרת לך אתמול?! לא כך מפסקים..."
אמרה לו אשתו: "תראה, אתה לא תלמד אותי איך אומרים המלאך הגואל... זה הנוסח שקיבלתי מאמי... אני לא מתכוונת לשנות אותו! אם טוב לך טוב, אם לא... יש רבנות!"
בקיצור עוד לא הורידו את הניילונים מהחתונה, וכבר שפע של ששון ושמחה...
יום אחד הגיע לכפר הזה האדמו"ר מסקולען, שהיה ידוע בחכמתו וחריפותו, וביקשו ממנו בני הכפר להשכין שלום בין בני הזוג...
טוב, הזוג נכנס אל הרביה... הוא שומע את הטענות של כל צד, ואפילו לא מעלה חיוך... הוא מראה פנים רציניות כאילו מדובר בדברים העומדים ברומם של עולם, ונשען על ראשו כחושב על פתרון לבעיה הסבוכה והקשה הזו...
ואז פנה הרביה אל הבעל ואמר לו: "תראה, אני חושב שאשתך צודקת... הרי ידוע שיש שני מלאכים שמלווים לו לאדם... ואתה הרי יודע שבלייל שבת כשחוזרים המלאכים עם האדם לביתו, אם רואים שהכל מסודר לכבוד שבת, המלאך הטוב מברך שכן יהיה גם לשבת הבאה, והמלאך הרע עונה 'אמן' בעל כרחו...
אם כך, כשאשתך אמרה "המלאך הגואל אותי מכל", היא התכוונה שהמלאך הטוב יברך אותה לגאולה מכל הצרות והייסורים, ובהמשך כוונתה היתה שגם המלאך הרע יצטרף לברכה בעל כרחו...
"רע - יברך את הנערים!"
פתאום הבעל תפס שאשתו צודקת... "אני מבקש סליחה... לא ידעתי שלאמא שלך היו כוונות על דברים כל כך עמוקים..."
לאחר שהבעל נרגע, פנה הרביה לאשתו ואמר לה: תראי, אני חושב שהנוסח שאמא שלך אמרה היה רק 'הוראת שעה' בזמן שהשתוללה מגיפה בעיר שלה... לכן היא עשתה כוונות וייחודים שגם המלאך הרע יברך את הנערים... אבל עכשיו כשאין מגיפה, נראה לי שאפשר לחזור לנוסח הרגיל ולומר "המלאך הגואל אותי מכל רע, יברך את הנערים..." ולמרבית הפלא גם היא קיבלה את הדברים בהבנה.

הפינה הרגילה

ר' גדליה שניידר היה תלמיד של החפץ חיים... הוא סיפר שיום אחד התלמידים של הרב'ה סיפרו סיפורים על רבנו תם... אמר להם החפץ חיים: אני אספר לכם סיפור אמיתי שהתרחש עם רבנו תם ותלמידיו... יום אחד רבנו תם לומד עם התלמידים שלו את הגמרא בגיטין שאותו רשע מרושע שהקים לעצמו דת נידון בצואה רותחת... שמו אותו בדוד מלא צואה ואש הגיהנום בוערת מלמטה, אי אפשר אפילו להתקרב מרוב הריח... אמר רבנו תם לתלמידיו: הייתם רוצים לראות בעיניים שלכם את העונש הנורא? אמרו לו התלמידים: כן, רוצים! "אתם בטוחים בעצמכם שלא תחייכו? דעו לכם שאם תחייכו תעברו על איסור של מתכבד בקלון חברו..." רבנו תם אמר מה שאמר, ותיכף ירד אותו האיש לבית המדרש על יד רבנו תם ותלמידיו... סיפר החפץ חיים: הסרחון היה נורא ואיום, ואחד התלמידים לא התאפק וחיך חיוך קל... מיד רבנו תם הוריד את העיניים, אמר דבר מה והמחזה נעלם! אבל הסרחון של הצואה הרותחת דבק באותו תלמיד עד יום מותו! אי אפשר היה להתקרב אליו, ולא היה שייך אפילו לעמוד על ידו... ומאז הוא נע ונד, לא התחתן ומכל מקום סילקו אותו בבושת פנים... למה? מתכבד בקלון חברו... אבל של מי? של אותו רשע מרושע שראשי התיבות של השם שלו זה ימח שמו וזכרו!!! כמה אדם צריך להיזהר בבין אדם לחבירו, ואפילו שהוא נראה לנו זר ומנוכר...

צדיקים

רבנו יהושע שרבני זצ"ל

בתקופת שלטון התורכי בארץ, גזר מושל העיר לפנות חלקים משכונת 'בית ישראל' מתושביה כדי להפוך את האזור לשטח צבאי. תושבי המקום, וביניהם הרבה תלמידי חכמים וצדיקים ראו בדבר גזרה קשה בכך שיאלצו לגלות לשכונות מרוחקות ולהתנתק מאוירת חיי תורה וקדושה ששררה בשכונת בית-ישראל. בצר להם פנו לר' יהושע בבקשה שיבטל את הגזרה על ידי שיעטיר בתפילותיו כלפי שמיא. רבי יהושע נאות לכך וביקש להודיע שביום פלוני יתאספו הקהל בביה"כ לביטול הגזרה. כשהתאסף הציבור בבית הכנסת, ניגש הצדיק לפני התיבה והחל לומר עימם את תפילת 'יהוה

רחום' מתוך התנחן הנאמר בימי שני וחמישי. זמן קצר לאחר שסיימו תפילה זו, ירד הרב מהתיבה ופנה ללכת לדרכו. נדהמו הקהל, שהרי חשבו כי מצפה להם יום ארוך של תיקונים ותפילות. אל מול פני הקהל פנה אליהם הרב ואמר: "אל תדאגו. הגזרה כבר בוטלה!". לא חלפו ימים אחדים, והנה נודע כי אותו מושל רשע שגזר את הגזרה התגנש חזיתית בקיר ונמחץ למוות ברכבו החדש, בזמן שלמד לנהוג. בכך בטלה הגזרה וירד העניין מעל הפרק. בתקופת מלחמת ששת הימים, חכם יהושע היה גר בשכונת בקעה, ובנו היה גר בשכונת זיכרון משה, וכל אחד דאג לשלומו של השני. בנו שידע שאביו ודאי דואג לשלומו, משום כך למחרת ההפגזות מיד נסע לבקעה לבקרו, כשבונו נכנס לפתח הבית אמר לו אביו: "גילו לי בחלום שאתה תבוא אליי היום, ברוך הבא!".

מרו הרח"ג עובדיה יוסף זצ"ל סיפר שפעם אחת בא לכותל המערבי ביום שישי בזמן השובבי"ם להתפלל, ומצא שם את ר' יהושע, וכשראה את הרב, בענותותו ניגש אל הרב וביקש שיברך אותו. אמר לו הרב עובדיה: "כבודו יברך אותי, שאתה נמצא שבוע ימים בצום ובסגופים". שכן כך הייתה דרכו של הרב בזמן שובבי"ם. באחת הפעמים, כשהיה בבית-הכנסת "אור החיים" בעיר העתיקה, התבודד עם בוראו והתפלל שיעזור לו לתת אוכל לעולליו, מפאת שמצבו היה דחוק ביותר. בהיותו סגור בחצר בית-הכנסת, נשען על מצחו, והנה רואה הוא אדם שלא מכיר, פותח את דלת החצר, נכנס ושם לו כסף בידו ויוצא ונעלם, האם היה זה אליהו הנביא?

סיפר רבינו אליהו פנחסי על סיפר ששמע ממורי אביו, הרח"ג שמואל פנחסי ששמע מפי הרב שרבני זצ"ל: באחד הימים נפוצה שמועה בין האברכים שהגאון החכם ר' יוסף חיים זצ"ל בכל מוצאי שבת זוכה לגילוי אליהו הנביא ולומד עמו, ולכן היה מסתגר בחדרו בעליה לבלי יוצא ובא, והיה כותב שם את חידושיו. החליטו האברכים לברר אם יש אמת בשמועה, וסיכמו ביניהם לשלוח את ר' יהושע שהיה נער והיה מבאי ביתו של הגאון (שזכה להיכנס לגאון בכל עת שיחפוץ, ללא צורך לבקש רשות תחילה). מצויד בקושיא חזקה, ויזרוהו לילך אצלו במוצאי שבת ולהיכנס אצלו ישר בלא הודעה מוקדמת כדי שיוכה להציף ולראות פני אליהו הנביא. הלך ר' יהושע וכשהגיע אל העלייה אל טיפס במהירות, בעודו במדרגות, יצא ר' יוסף חיים מתוך חדרו ואומר: "באשר לקושיה הזו והזו התירוץ הוא כזה וכזה". וישלחו ולא אפשר בידו לראות את המתרחש בחדרו.

מלגה לברית מילה

אפריון שלמה מעניקה לאברכים שולמדים יום שלם,

מלגה על סך 500 ש"ח לברית מילה ע"י המוהל

עמרם דהוקי 0548-488555

מלגה ע"ס 1,500 ₪ לברית בשבת

בשכונות בית וגן, קריית יובל והסביבה

העלון טעון גניזה